

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

VI. Agitur de collectione canonum à Theodoreto concinnata, in qua additi sunt canones Sardicenses. Aberant illi à collectione quam Concilium Chalcedonense probavit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

judicium. Quare necessaria fuit auctoritas Imperatoris, non solum pro iuvanda executione decreti pontificij, sed etiam ut iure à prædecessoribus suis ad se transmissio propria auctoritate decerneret. Quoniam tamen, ut dixi, restitutio illa nihil detrimenti afferebat quaestioni principali, Concilium in actione octava retrahens causam Theodoretij, ab eo exegit ut conceptis verbis anathema diceret Nestorio & Eutycheti. Ac res eò processit ut parum abfuerit quin is cum ignominia & dedecore pelleretur à synodo, eò quòd cum desideris patrum statim satisfacere debuisset, damnando aperte & uno verbo hæresim Nestorij, orationem orsus est ut fidem suam explicaret. Post emissam itaque à Theodoro fidei professionem, Paschasius Leonis Papæ Legatus dixit: *Hoc iudicio sanctissima & venerandissima synodus, insuper verò & nostra humilitas, reddi ei Ecclesiam propriam definit; ea tamen conditione, si in fide constans esset. quod omnium Episcoporum suffragiis comprobatum est, & imperiali auctoritate confirmatum à iudicibus: Gloriosissimi Indices dixerunt: Secundum decretum sancti Concilij Theodoretus sanctissimus Episcopus Ecclesiam civitatis Cyri recipiat. Mentionem autem hoc loco faciunt decreti Concilij, quod definitivum erat.*

V. Quare Leo ipse, tamen scribat primam causæ Theodoretij cognitionem ad se pertinere, agnoscit tamen definitivum decretum debere fieri in synodo. Hæc sunt ejus verba in epistola LXXIII. ad Theodoretum, in qua agit de restitutione ejus: *Gloriamur in Domino -- qui nullum nos in fratribus detrimentum habere permisit, sed quæ nostro prius ministerio definitæ, univèrse fraternitatis irretractabili firmavit assensu, ut verè à se prodiiisse ostenderet quod prius à prima omnium sede formatum, totius Christiani orbis iudicium recepisset, ut in hoc quoque capiti membra concordent.*

VI. Sed hoc loco observandum est Theodoretum, qui Romanum Episcopum appellaverat, cupientem patrocinari huic sedi quæ restitutionem suam procuraverat, collectioni canonum à se adornate inseruisse XXI. canones Sardicenses. Extat enim in Bibliotheca regia vetus codex MS. Theodoretij nomine insignitus, quo canonum collectio continetur in quinquaginta Titulos distributa. Constat autem ex canonibus Nicænis, Ancyranis, Neocæsariensis, Sardicenses, Constantinopolitanis, Ephesinis, & XXXVII. Chalcedonensibus; præter canones Basilij & LXXXV. apostolicos. In calce hujus collectionis extat collatio Novellarum Iustiniani, quam Ioannes Scho-

lasticus Patriarcha Constantinopolitanus elaboravit. Sed collectio illa cum privato Theodoretij usui concinnata esset, confirmata non fuit à Concilio Chalcedonensi. Certum quidem est Concilium illud in canone primo tribuisse auctoritatem cuidam canonum collectioni, ex qua nonnulli canones laudantur in actis Concilij. Verum ea non complectebatur canones Sardicenses; ut constat ex collectione Latina Dionysij Exigui, quæ nihil aliud est quàm versio Græcæ collectionis à Concilio Chalcedonensi approbatæ, quemadmodum observavimus in capite quinto hujus libri.

CAPVT IX.

Synopsis.

I. De appellatione sancti Ioannis Chrysostomi Episcopi Constantinopolitani. Eam non iudicavit Summus Pontifex, ut vulgo existimant.

II. Chrysostomus vocatus in ius à Theophilo Episcopo Alexandrino, eum recusavit. Tum provocavit ad Concilium Oecumenicum. Faltione quorundam Episcoporum repellitur ab Arcadio Imperatore, qui primam sententiam jubet mandari executioni. De hoc agendi modo expostulat Chrysostomus apud Innocentium Papam, Venerium Episcopum Mediolanensem, & Chromatium Aquileiensem. Eum in communionem suam recipit Innocentius. Tum ad extinguendum hoc malum necessariam esse ait universalem synodum, qua coacta non est. Tum soluta communio Ecclesiarum.

III. Itaque Chrysostomi appellatio interposita fuit ad Concilium Oecumenicum; & suscepta ab Imperatore, à Summo Pontifice, & ab Episcopis Italis. Censuit Innocentius Papa appellationem & cetera qua interim contingere suspensisse effectum iudicij lati adversus Chrysostomum. Implicata est hæc causa ob precipitatem damnationem Chrysostomi factam ante responsum Episcoporum occidentalium.

IV. Schisma duravit donec orientales Chrysostomi nomen reposuerunt in diptychis Ecclesie. Explicatus Damasi locus, qui ait sedem apostolicam, etiam solam, absolvisse Chrysostomum. Tum vulgata persuasio destruitur.

I. **E**XEMPLA appellationum supra alata pertinent ad depositiones ob causam fidei decretas. Sed prætermittendum non est exemplum valde illustre, quod ad solam disciplinam pertinet, editum in magno viro ac sanctissimo Ioanne Chrysostomo Episcopo Constantinopolitano. Vulgò scribitur appellatum ab eo fuisse Innocentium primum Pontificem Romanum, hunc verò cassasse iudicium à synodo orientali latum adversus Chrysostomum. Sed si negotium istud penitus introspeciat, constabit eam in hac causa fuisse Romani Pontificis auctoritatem, ut egressa non fue-

Vide lib. 1. cap. 1. §. 2.